

Augusztus 3-án ért véget az öt napos, immár tizenkettedik alkalommal megrendezett Ördögtatlan Fesztivál. Idén közel hatszázötven program közül válogathattak a fesztiválözökö, melyeknek jó része ingyenes volt. A felhozatalban számtalan koncert, gyerekprogram, színházi esemény volt. Szubjektív élménysoroló jön. (Fotók: Mizerák Andrea, Bérczes László és Kiss Mónika a 12. Ördögtatlan megnyitóján).

Július 30-án délután a Narancsligetben levő színpad mellett az elő-megnyitót idén is a **Wombo Orchestra**

tagjai prezentálták, öök

„melegítették be” a közönséget a hivatalos nyitóra. Cseh Tamás, az Ördögtatlan egyik fővédnöke tíz évvel ezelőtt halt meg. Ebből az alkalomból számos programmal emlékeztek rá volt munkatársai, barátai. Szép gesztusként az idei Katlan megnyitóján felvételről megszólalt ő maga, akinek az első fesztivál megnyitómondatait hallgathattuk, majd a Wombo és a Rézangyalok, na meg a közönség előadásában felcsendült a „Csönded vagyok”. A 12. Ördögtatlan megnyitója utáni első produkcióként Bereményi Géza és Másik János szerzői estjén hangzott el számos dal tőle. A nagyharsányi Narancsligetben berendezett Cseh Tamás emlékszobában számos eredeti kéziratot, legépelt, javított dalszöveget, üzenetet és fotót lehetett megnézni, ahol egyik nap Márta István, egykori alkotótárs, barát idézte fel az alakját és osztott meg az összezsúfolódott közönséggel néhány anekdotát. Másnap pedig Víg Mihály játszott Cseh Tamás-dalokat az itt található zongorán.

A fesztivál egyik díszvendége **Reisz Gábor**, a *VAN valami furcsa és megmagyarázhatatlan és a
össz versek* R

című filmek rendezője volt. (A másik két díszvendég a Hagyományok Háza és a Jelenkor Kiadó.) Az ismert alkotások mellett meg lehetett nézni a

Nekem Budapest

című szkeccsfilmét is, amelynek egyik szegmensét Reisz jegyzi. Természetesen előben is lehetett vele találkozni, hiszen Veiszer Alinda beszélgetett vele, melyből a filmek és Reisz Gábor saját életének néhány kulisszatitkát is megtudhattuk, többek közt, hogy a rendező zavarban van, ha elismerést kap, és inkább már a következő feladatra koncentrálna, illetve hogy a bemutató óta nem látta a

Rossz verseket

, mert saját magát egy darabig még nem szeretné viszontlátni. Aki az említett filmeket látta, tudja, hogy azok zenéjét is Reisz és barátai, vagyis a VAN filmzenekar jegyzi, akiket szintén meg lehetett hallgatni a Katlanban. Ráadásul a zárónap előtti nagy viharnek köszönhetően karnyújtásnyira a közönségtől, ugyanis a Narancsliget egyik kiállítóterében léptek fel (köszönhetően a rugalmas szervezőknek), Gábor kérésére lekapcsolt lámpákkal, úgyhogy egészen különleges élmény volt. Aki esetleg lemaradt, az még a zárónapon is meghallgathatta őket, mert újráztak, szintén a kiállítóterben. És ha már film és kiállítóter, egy másik népszerű filmmel, az Oscar rövidlistáján a majdnem a legjobb ötbe bejutó

Susotázs

című rövidfilm alkotóival is lehetett itt beszélgetni (

Tóth Barnabás

rendezővel és

Göttinger Pál

főszereplővel).

A komolyzenei nagykoncert idén elmaradt az említett hatalmas eső miatt, azonban az operabeavatók nem, Dinyés Dániel megtöltötte a helyszíneket, például a nagyharsányi templomot, ahol Erkel Bánk bánjának megértését segítette elő az a röpké másfél óras, közvetlen hangvételű vicces, de tényszerű előadás, amelynek során három híres dal is elhangzott az operából. Szintén beavatót tartott **Háy János**, csak ő a magyar irodalom nagyjait vette górcső alá, és nem szobrokként, hanem valaha élt embereként értelmezte őket. Például Ady Endrét és Babits Mihályt, akik tűz és víz voltak a szó minden értelmében. A rendhagyó irodalomórákat a

Rozs Tamás által

előadott megzenésített versek színesítették tovább. Népzeneben és népművészetben sem kellett szűkölködni, hiszen a Villánykövesden vendégeskedő Hagyományok Háza programjai mellett immár

Both Miklós

immár negyedik éve hozza el az ukrán népi kultúrát az Ukrán Udvarba, idén a belorusz határ közelében levő Rokytno faluban lakó nénik és fiatal lányok mutatták meg, mit őriznek még a hagyományokból. Idén a tánc is erőteljesen képviseltette magát, a színházban látható fellépések mellett ráadásul egy tánc flashmobon is részt lehetett venni, Kovács Gerzson Péter, a TranzDanz vezetője által, Pina Bausch után szabadon betanított koreográfiát előadva. Ez volt a Szekfű-vonulás a nagyharsányi faluközponttól a foci pályáig, amin a rekkenő hőség ellenére jó néhányan eltáncolták az évszakok örök körforgását, a Wombo zenei kíséretével.

Számtalan színházi élményben is része lehetett annak, aki lejött az Ördöghatárokba (és tudott sorszámbot szerezni). Néhány ilyen, természetesen a teljesség igénye nélkül. A fesztivál és a Nézőművészeti Kft. közös produkciójában, a *Jóéjt, szomszéd!*-ban **Scherer Péter** és **Katona László**

illetve feleségeik,

Mészáros Sára

és

Parti Nóra

egy amerikai kisvárosban egymás szomszédságában élnek, és ez jó ürügyül szolgál arra, hogy megismerjék egymást, beszélgessenek egymással. A rengeteg abszurd helyzetet és kacagtató vagy megdöbbenítő, esetlen párbeszédet (sőt, inkább monológot) felvonultató előadásból kiderül, hogy a kommunikáció nehéz, de azért meg kell próbálni. Válságról szól Sylvia Plath klasszikus regényének

Az üvegbúrának

színpadi adaptációja is. Az Örkény Színház művészei által előadott darabban egy habos-babos rózsaszín világba csöppenünk, a főhősnő álmainak helyszínére, ám itt semmi sem párhuzamos, minden ferde. Ahogy az idillinek tűnő amerikai álom szertefoszlik, a fiatal lány egyre nehezebben próbál küzdeni a társadalom által elvárt női szerepekkel, egyre nehezebben kap levegőt ebben a világban. Igazi színházi élményt kaphatott az, aki látta a

Kisspista csütörtököt mond

című, jobb szó híján szerzői estet, melynek egyetlen szereplője, a Csiky Gergely Színház kellékesa a legjobb történeteket osztotta meg a legendás nyolcvanas-kilencvenes évek kaposvári színházi életéről, a rendezőkről, a nagy színészekről és színésznőkről, és tette mindezt saját kendőzetlenül, őszintén és rengeteg humorral, miközben őt magát és különleges tehetségét is megismerhettük. Másfajta, de ugyanúgy különleges élményt kapott az, aki a Mokos Pincészetben megnézte a Sztalker Csoport újabb előadását, akik ezúttal Shakespeare-t és a Vízkeresztet porolták le és aktualizálták, de úgy, hogy az eredeti mű szövegét is meghagyták, csak telepakolták kiszólásokkal, némi közélettel, táncbetétekkel és helyenként nagyon beteg humorral, fiatalos lendülettel (

Vízkereszt, de amúgy mindegy

). A

Faluturisták

immár hatodik éve mutatják be az Ördöghatárok településeit és helyszíneit. A beremendi strand bejáratánál nap, mint nap szó szerint tömegek várakoztak arra, hogy a tűző napon felidézzék az elmúlt öt év legemlékezetesebb pillanatait egy kérdőív segítségével. Köles Feriek idén ráadásul egy komoly témát is feldolgoztak: a klímaváltozást, és az arra való felkészülést, természetesen a tőlük megszokott játékossággal, örülettel.

Persze, az élményeket lehetne a végtelenségig sorolni, ezek csak morzsák a hozzávetőleg hatszázötven programból, amit az öt nap alatt meg, és át lehetett élni. A szöveg után pedig jönnek a képek, melyek magukért beszélnek!

Katlanélmények sora

Írta: Major Zoltán

2019. augusztus 05. hétfő, 15:59

Katlanélmények sora

Írta: Major Zoltán

2019. augusztus 05. hétfő, 15:59

Katlanélmények sora

Írta: Major Zoltán

2019. augusztus 05. hétfő, 15:59

Katlanélmények sora

Írta: Major Zoltán

2019. augusztus 05. hétfő, 15:59

Katlanélmények sora

Írta: Major Zoltán

2019. augusztus 05. hétfő, 15:59

Katlanélmények sora

Írta: Major Zoltán

2019. augusztus 05. hétfő, 15:59

{comments off}